

KAPITOLA XI

CHALOUPKA

Taran se prudce otočil a pozvedl meč. Náhle se mu v ruce svíjel studený had, syčel a natáčel hlavu k úderu. Taran ho s výkřikem hrůzy odhodil. Had spadl a na zemi místo něj zůstala ležet Taranova zbraň. Eilonwy potlačila zaječení a Taran bázlivě ustoupil zpět.

Tváří v tvář mu stála jakási malá a poněkud obtloustlá žena s kulatým těstovitým obličejem a dvěma nesmírně pichlavými černými očky. Vlasy, které jí z hlavy visely jako chomáč vylouhovaných bažinných řas, měla svázané úponky popínavých rostlin a propíchané jehlicemi s ozdobnými knoflíky, které se v té beznadějně změti téměř ztrácely. Na sobě měla tmavé, beztváre a neprepásané roucho, plné záplat a špinavých skvrn. Neobyčejně velké nohy byly bosé.

Společníci se stáhli blíž k sobě. Gurgi se roztrásl jako osika a příkrčil se za Tarana. Bard byl sice bledý a vystrašený, přesto však byl připraven neustoupit.

„Tak pojďte, káčátka moje,“ oslovila je srdečně čarodějnica. „Slibuju, že to nebude ani trošičku bolet. Ten svůj meč si můžeš vzít s sebou, jestli chceš,“ dodala a pohlédla s blahosklonným úsměvem na Tarana, „i když potřebovat ho určitě nebudeš. Ještě jsem v životě neviděla ropuchu s mečem. Na druhé straně jsem ale taky v životě neviděla meč s ropuchou, takže dělej, jak uznáš za vhodné.“

„Rádi bychom zůstali takoví, jací jsme,“ vyjela na ni Eilonwy. „Nemyslím, že bychom někomu dovolili, aby nás...“

„Co jste zač?“ vybuchl Taran. „Neudělali jsme vám nic zlého. Nemáte důvod nám vyhrožovat.“

„Kolik je větviček v ptačím hnízdě?“ zeptala se náhle čarodějnica. „Rychle mi odpovězte. No prosím, tak to vidíte,“ dodala. „Kuřátko moje ubohá, vždyť vy nevíte ani tohle. Jak bych po vás mohla chtít, abyste věděli, co vlastně chcete od života?“

